

Processkommissionen, og der blev afgivet en Erklæring derover fra Kommissionen til Justitsministeriet. Svaret gik ud paa, at, om man end maatte erkjende „at Gjældsængsel“ — i Principet — „ikke længere kunde opretholdes, da det ikke lod sig bringe i Overensstemmelse med de nugældende Rettsankuelser, og da dets praktiske Nødvendighed ei heller lod sig paastaa overfor det Faktum, at man i næsten alle fremmede Lande havde affkaffet det, i Frankrig, Østerrig, Preussen, England, Sverrig og flere“, saa maatte man dog paa den anden Side fastholde, at det ikke gik an at ophæve Gjældsængslet, naar der ikke samtidig skete andre Forandringer i Lovgivningen. Det blev navnlig af Kommissionen fremhævet, at der „maatte drages Omforg for, at Debitor ikke, saaledes som nu, i mange Tilfælde til Skade for Dommehaveren, der gjorde Eksekution, uden noget Ansvar for sig kunde fordølge eller til Naboer bortflytte sit Gods.“ Fremdeles blev det af Kommissionen fremhævet, at der „maatte sørges for, at Debitor ikke ved hypothekarisk Pantsettelse af sit Løsbøre kunde bewirke, at hans personlige Kreditorer ikke fandt noget Eksekutionsobjekt hos ham“, og for det Tredie blev det fremhævet, at der „maatte opstilles Hindringer imod den Misbrug, at en enkelt Kreditor fikrede sig ved at lade sig give Udlæg i Debtors Løse Gods og derefter, istedetfor at stride til Auktion, lod Debitor forblive i Besiddelse af det Udlagte, saaledes at han tilsyneladende uforandret fortsatte sin hele Virksomhed“. Processkommissionen var i det Hele taget øiensynlig tilbøielig til at ønske, at Behandlingen og Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Gjældsængslet maatte blive udsat, indtil det samlede Processarbejde kunde tilendebringes. — Ved Siden af Spørgsmaalet om Gjældsængslets Affkaffelse var der imidlertid, som alt berørt, fremkommet meget stærke Duffer om en særskilt Behandling af Fallitspørgsmaalet. Dette foranledigede mig til, da det Tidspunkt nærmede sig, at den anden Del af Professor Nellesmanns Arbejde, nemlig den Del, der handlede om Dommens Eksekution, Dødsbøffister og Konkurs, som jeg før fremhævede, skulde behandles i det Enkelte, og Afstemning saale-

des skulde foregaa over samtlige dets Detailer, at sætte under Overveelse i Processkommissionen, om det ikke i Betragtning af det meget levende Duffe, der havde viist sig om en Udsøndring og særskilt Behandling af Spørgsmaalet om Gjældsængslets Affkaffelse og af Konkursmaterien, lod sig gjøre, uden Skade for Sagen i dens Helhed, at udløse Bestemmelserne om Fallit i Forbindelse med, hvad der ikke kunde eller burde sondres derfra, fra de øvrige Bestemmelser i Lovforslaget om Eksekution og Konkurs. Med dette Synspunkt for Die blev altsaa Sagen foretagen i Processkommissionen ved dens 2den Behandling der, og det fremgik da derved under en omhyggelig Prøvelse af alle Enkeltheder, at det ikke var uigjorligt at udsøndre Bestemmelserne om Fallit og de enkelte dermed i Forbindelse staaende Puncter vedrørende Gjældsængslets Affkaffelse og Pant og Udlæg — navnlig Indskrænkning af Løsbørepant — fra det almindelige Lovarbejde og at gjøre disse Bestemmelser til Gjenstand for et særligt Lovforslag. Det er en Selvfølge, at det intet Dieblit kunde være faldet mig ind imod Processkommissionens Duffe at indbringe Resultatet af dette dens Arbejde til en saadan Behandling i Rigsdagen, som jeg nu herved gjør. Først efterat Processkommissionen havde forviist sig om, at dette lod sig gjøre, og først efterat det havde viist sig, at der ikke fra Kommissionens Side — hvorvel maasse enkelte af dens Medlemmer ikke meget levende vare stemte derfor, medens jeg dog paa den anden Side tror, at der var nogle af dem, som bestemt ønskede det — blev reist nogen Indsigelse imod, at det omtalte Resultat af dens Arbejder saaledes foreløbig for sig forelagdes Repræsentationen til Behandling, og efterat det altsaa var blevet klart, at jeg ikke vilde træde Kommissionens Anskuelser for nær ved at tage Sagen paa denne Maade, kunde jeg finde det rigtigt at gjøre det, idet jeg derved, som jeg før tillod mig at yttre, gjorde Repræsentationen meddelagtig i Afgjørelsen af det Spørgsmaal, om man vilde have de paa-gjældende Forhold behandlede foreløbig og særskilt, eller om man vilde vente, indtil det samlede, store Arbejde under Et kunde fore-